Mircea Şerbănescu - BALADĂ SPAȚIALĂ

Erau doi băieți şi două fete. Ocupau două cabine separate. În fiecare dimineață îi deştepta un ceas cu câteva fraze muzicale. După ce treceau prin fluidul aromat din „sala de baie", unde îndeplineau şi exercițiile fizice de rigoare, se adunau în jurul mesei pentru micul dejun servit impecabil de o mică linie de roboți. Fix ia opt intrau în sala de clasă unde îi aştepta robotul-profesor. Urmau controlul medical, .naşa de prânz şi orele de studiu şi meditație,

Seara luau legătura cu Pământul.

Începută în condiții optime, călătoria decurge normal. Deocamdată pilotul automat central era acela care transmitea coordonatele şi datele care interesau zborul. Doi eo-piloți asigurau funcționarea impecabilă a aparatelor exterioare şi interioare, pentru ca nici o defecțiune să nu afecteze în vreun fel lunga călătorie. Căci această o-riginală caravană spațială se afla abia la început. Drumul era lung, foarte lung şi pentru a-l parcurge cu scopul de a cunoaşte îndepărta'a planetă care oferea posibilități de existență normală pământenilor şi a şi reveni pe Terra era nevoie de o viață de ore. De aceea întreaga operațiune fusese concepută în felul acesta : cu doi băieți şi două fete Lor li se încredințase misiunea de a fi porumbeii pe care-i aştepta corabia Pă-mântului, grav amenințată de suprapopulație, su-praânarmare, suprapoluare şi alte câteva elemente esențiale, toate la indicele „supra".

Încă la început de viață şi de călătorie, cei patru adolescenți erau strâns legați de familiile lor, de căminele cald ocrotitoare. Programul le fusese astfel întocmit ea seara să convorbească pe scurt cu ai lor. Aveau astfel putința să se intereseze şi să afle veşti despre bunica, sau despre fratele mai mic ț dar să-şi şi proclame propriile satisfacții sau fapte şi gânduri.

— Tată, azi am luat zece la matematici. Am a-vut o problemă grea, dar nu mi-ara pierdut cumpătul, aşa cum m-ai învățat tu.

Totul avea aparență normală, în ciuda distanței care creştea vertiginos de la un moment la altul şi a Timpului, care nu înceta să-şi scurgă nisipul prețios din rezervorul de sus al uriaşei sale clepsidre. Cei de pe navă erau mai puiin conştienți de teribilii factori care marchează t-xistența umana, de-aceea pe unul dintre băieți ii contrarie într-o seară telul greoi în care reacționa tatăl lui în atât de aşteptata lor convorbire cotidiană,

— Tată, ce e cu tine, de ce-mi vorbeşti cu atâta greutate ? Presimt după vocea ta că ceva nu e în ordine. Spune-mi şi mie ce se intimplă.

— Sunt foarte emoționat, tiule

— De ce, tată? Te frământă cumva ginduri negre ?

— Oh, nu. Mă preocupă trecerea timpului ! Ai plecat un copil, şi iată, acum îmi dau seama cit ai crescut : ai vocea în schimbare. Calculam anii de când nu ne-am mai strâns în brațe !

__ Şi mie mi-e dor tată : uite, acum aş dori să fiu acolo, lângă tine.

— Opreşte-le, fiul meu ! ştii bine că țelul nostru esențial este misiunea voastră. Nu te mai giniii la altceva. Lasă dorul în pace. Noapte bună!

De obicei, cu urarea aceasta se incheiau convorbirile la uriaşa distanță a unora față de ceilalți. Vorbele abia răzbăteau de la I'ământ la navă şi viceversa. Şi-n acest timp anii treceau. Veni şi-o seară în care sensul dialogului capătă şi acest aspect :

— Unde e tata ?

— M-a încredințat să-ți spun eu ...

— De ce n-a venit ei însuşi? Unde o. ce iace?

— Medicii susțin că nu e nimic serios.

— Medicii? Sunt mai mulți ? E stât de grav?

— N-am spus asta. Eu nu fac altceva decât să îndeplinesc menirea de a-ți transmite în numele lui „Noapte bună". Noapte bună, fiule.

Încetul cu încetul vocile băieților nu mai fură în schimbare. Sunau lot mai precis, bârbâteşte. Nu se mai vorbea de note bune. Acum ei erau aceia care preluaseră sarcina de a comunica observațiile făcute asupra călătoriei. Cereau indicații, primeau sfaturi. Intraseră în al doile-i program al călătoriei : actiivtatea lor căpăta o consistență nouă, se diferențiau ei înşişi pe specialități, aşa cum fuseseră pregătiți în şvoala de pe navă.

Dar seara îşi retrâiau emoționați legătura cu Pămâmul. Unul dintre băieți îi vorbi astfel tatălui său :

— Ştii, tată, eu şi cu Nona .. . Şi presupun că n-ai nimic împotrivă ! Uite, şi ea e nerăbdătoare. Vrea să-ți spună ceva,

— Să-mi spună, să-mi spună, dragii mei.

— Bine te-am găsit, tată, rosti simplu Nona.

— Bine ai venit, scumpa mea. Te îmbrățişez cu toată dragostea ca pe fiica mea.

— Adineaori le-am spus şi alor mei noutatea şi mi-au promis că veți lua astă seară masa împreună.

— Alo, tată, de ce taci? Tată, tată, ce e?

De departe de tot, de la milioane şi milioane de kilometri vocea răzbătea, dar lipsită de tre-murui inițial :

— Mi s-a tăiat răsuflarea, iertați-mă. Sunt profund mişcat. Să fie într-un ceas bun.

Călătoria continua, continua. Viața mergea înainte. Aparent nu se întâmpla nimic îngrijorător. Dimineața deşteptătorul îşi suna notele armonioase. Linia de roboți îi servea rapid şi tăcut în tăvi de metal inox. Începea activitatea cotidiană. Iar seara ...

Seara aşteptau la fel de nerăbdători ca totdeauna să ia legătura cu Pământul. Rând pe rând vocile părinților pieriseră. Le luaseră locul alte voci — ale fraților, surorilor, nepoților, voci care exprimau sentimente calde, dar aveau rezonanțe diferențiate. Din imaginile primite prin radio făcuseră fotografii care le împodobeau a-cum cabinele. Cabinele deveniseră acum căminele lor. Dar numai unul singur dintre cei patru mai putea să rostească vorba „Tată".

— Tată, mă auzi ? Eu şi cu Nona vom avea un urmaş. Vei fi bunic ! Dacă e băiat îi punem numele tău, iar dacă e Lată numele mamei lui Nona.

— Ai crescut, fiule, ai crescut. Eşti departe şi acum ai devenit bărbat în putere. De-ai şti cum mă gândesc ia tine şi cum îți doresc numai binele, fericirea şi împlinirea misiunii. Omenirea are nevoie de spații noi pentru supraviețuire, avem cu toții nevoie de spațiu, fiule şi depinde de voi, de voi, de voi . ..

— Tată, ți-am dat o veste grozavă, de ce-mi vorbeşti astfel ?

Dar legătura se întrerupse. Cum au mai aşteptat cu toții seara următoare ! Se auzi atunci din nou strigătul: „Tată !"

— Vreau să vorbim serios, tată. Ce se întâmpla acolo ? Ce e cu tine ?

— Ai crescut, fiule, ai crescut. Eşti departe şi acum ai devenit bărbat Vn putere. De-ai şti cum mă gândese la tine şi cum îți doresc numai binele, fericirea şi împlinirea misiunii. Omenirea are nevoie de spații, pentru supraviețuire, avem cu toții nevoie de spațiu, fiule, şi depinde de voi, de voi, de voi)

Tinerii se priviră stupefiați, Pe fețele lor creştea o paloare de moarte,

— Repetă, mereu repetă !

— Poate să fie numai o defecțiune. Vom verifica mâine seară . ..

Şi cu toate că rămaseră până târziu împreună, simțind nevoia să fie cu toți laolaltă, strânşi şi uniți ca în tot ce făceau, nu izbutiră să scape de temeri.

Iar seara următoare îşi dădură seama că ceea ce auzeau repetat din nou nu putea fi altceva decât o înregistrare transmisă conform programului de emițătorul automat. Dar atunci unde erau oamenii centrului spațial, unde era tata ? Pentru că în zadar lansau chemarea către Pământ :

— Ce se întâmplă acolo ? Ce e cu voi ? Ce e cu Pământul ? Ce e cu tine, tată?